

Fordelene ved, at man gik bort fra det absolutte Trangsmoment, som var det afgørende i den gamle Lov, over til Retsprincippet i Forbindelse med en Slags Præmie for Opsparing og for Selverhvervelse af Indtægt, blev maaske ikke til fulde forstaaet i Begyndelsen, hverken af de nydende eller af andre interesserede. Men jeg tror, der er en stigende Forstaaelse deraf, selv om der endnu er dem, der baade taler og skriver, som om Aldersrenteloven slet ikke tog Hensyn til den Side af Sagen. I den Henseende falder Sammenligningen absolut ud til Fordel for det nye, og det glæder mig, at Forstaaelsen deraf er voksende. Man kan ikke længere bruge den Tale, som med Rette kunde bruges under Alderdomsunderstøttelsesloven, at man ingen Fordel havde af at spare noget sammen til sine gamle Dage. De gamle har nu en økonomisk Fordel af baade selv at erhverve sig noget og af at vente til en forholdsvis høj Alder, inden de søger Aldersrente. Dette Princip er af moralsk Værdi og vil sikkert ogsaa i det lange Løb vise sig at være af Værdi for de offentlige Kasser, som skal udrede Aldersrenten. Vi skal derfor efter min Mening være noget varssomme med at forstærke den Kritik, som ved Overgangen til Aldersrenteloven rejste sig imod denne, en Kritik, der gik ud paa, at de, som intet havde, fik for lidt, medens nogle fik, som strengt taget ikke behøvede eller i alt Fald ikke trængte særlig til Støtte. At mange, ikke mindst blandt de Folk, der administrerede Loven i denne Overgangstid, har en saadan Opfattelse, stammer sikkert fra, at man var indstillet paa at vurdere Spørgsmaalet ud fra et absolut Trangsynspunkt, et Princip, som nu ikke længere skulde være det ene afgørende, medens det nye endnu ikke rigtig var trængt igennem. Naturligvis maa det altid bero paa et Skøn, hvor megen Forskel man vil gøre paa de absolut trængende og de mindre trængende, og paa, hvor mange man vil drage indenfor det Omraade, som Loven skal omfatte, ligesom man jo ogsaa altid med Opmærksomhed bør iagttage Virkningerne af en ny Lov og undersøge, hvorvidt de nye Principper, der gennemføres, i det store og hele svarer til de Forventninger, man har stillet til dem. I det store og hele mener jeg, dette kan siges om Aldersrenteloven.

Dermed skal ikke være sagt, at Erfaringen ikke nok kan vise forskellige Ting, som der er Grund til at tage under Overvejelse, muligt at ændre. Om man allerede nu, efter at Loven har virket godt et Par Aar, har

indhøstet saa megen Erfaring, at der er Klarhed over, hvilke Ændringer der tiltrænges, skal jeg ikke kunne sige med Bestemthed; det stadig svingende Prisniveau, vi har haft, spiller jo ogsaa en Rolle her. Imidlertid har vi jo liggende for os et Forslag, som gaar ud paa ret betydelige Ændringer i Aldersrenteloven, og den højtærede Indenrigsminister maa efter det at dømme være nogenlunde klar over, at der baade tiltrænges Ændringer, og i hvilken Retning disse Ændringer bør gaa. Rigtignok forekommer det mig ved at gennemgaa Forhandlingen om denne Sag i det høje Folketing i sidste ordinære Samling, en Forhandling, som den højtærede Minister jo i sin Forelæggelsestale her henviste til, at det maaske ikke er saa helt afklaret endnu, hvad der bør foretages. Under Forhandlingen i Folketinget i sidste ordinære Rigsdagssamling syntes der at være nogenlunde Enighed om, at de helt ubemidlede enlige Personer trængte til Forhøjelse, maaske alle de helt ubemidlede, men dog særlig de enligt stillede. Men derudover synes der at være nogen Famlen med Hensyn til, i hvad Retning der bør ændres. Da den højtærede Indenrigsminister fremsatte sit Forslag i det andet Ting, gik det ud paa en Forhøjelse af alle Satser, nærmest en procentvis Forhøjelse, som ved en Sammenligning ikke viste sig at være bedre for de helt ubemidlede, tværtimod, ligesom Forslaget ogsaa udvidede Kredsen af dem, Loven omfattede. Efter dette Forslag vilde den Sum, Aldersrenteloven kom til at koste, naturligvis forøges betydeligt. Efter de Beregninger, som fulgte med Forslaget, var det ca. 20 Mill. Kr. aarligt. Saaledes som Forslaget blev vedtaget ved anden og tredie Behandling ved Hjælp af Regeringspartiernes Stemmer, og saaledes som det nu fremtræder her, bliver dette Beløb nedsat med ca. det halve, ca. 10 Mill. Kr. Fra mit Partis Side stilledes et Ændringsforslag, der gik ud paa det, alle var enige om, nemlig at forhøje Satserne noget for de helt ubemidlede, hvilket man mente at kunne gøre uden i væsentlig Grad at forhøje Lovens samlede Beløb, nemlig ved at formindske Opsparingspræmien lidt og ved at indsnævre Kredsen noget. Derved mener jeg ikke, man havde forfusket det gode Princip, men taget skyldigt Hensyn til de Anker eller Krav, som er fremsat i den Retning. Jeg er enig i den Opfattelse, at Kredsen maaske kunde indsnævreres lidt derved, at Fradragsreglerne blev noget strammere, med andre Ord: at de fradragsfrie Beløb blev mindre, og det derved opsparede Beløb kom de helt ubemidlede til